

Eesti Rahvaluule Arhiivi laekumistest 2022

2022. aastal suurenes Eesti Rahvaluule Arhiivi käsikirjakogu rohkem kui 9700 lehekülje võrra, lisandus ligi 5400 fotot ning 90 auvist. Suurim hulk materjali laekus arhiivi kogumisvõistluse “Muusika minu elus” käigus, kus ametlikult osales 268 tööd (sh mõned koolide ja perede ühised saadetised mitme vastajaga), väljaspool konkurssi löid kaasa veel 17 rahvaluulearhiivi töötajat ja praktikanti. Koos võistlustöödega andsid mahu- kaid ja väärtuslikke muusikaga seotud lisamaterjale käsikirjade, trükiste, fotode ning heli- ja videosalvestustena üle Henno Sepp, Heinz Valk, Valter Parve, Peeter Alliksoo, Iivi Ilja, Tuuli Reinsoo, Mare Mätas, Tartu Ülikooli Naiskoori Tallinna vilistlaskoor jt. Suurematest laekumistest jõudsid arhiivi aasta jooksul veel video- ja helisalvestused Regiöö festivalidelt 2002–2016 Tartumaa Rahvakultuuri Keskseeltsilt; laste folkloorifestivali “Taaderandi talisted” videosalvestused, fotod jm materjalid aastaist 1992–2022 Tiina Konsenilt; Torupillipäeva “Tauli Torupill 50” videosalvestused Lauri Öunapuult, Knjazevõ-Estonia eesti asunduse materjalid Vambola Rolli erakogust Tiiu Jaagolt.

Augustis toimusid Eesti Rahvaluule Arhiivi välitööd Karula rahvuspargis ja sellega piirnevais külades. Külastati Apja, Jõeperä, Kaika, Koemetsa, Koobassaare, Lüllemäe, Patuperä ja Ähijärve külasid, intervjueriti ligi 30 inimest, neist mõnda korduvalt. Välitööde tulemusena lisandus arhiivi 46 tundi helisalvestusi, kuus tundi videosalvestusi ning hulk vanu ja uusi fotosid.

Foto 1. Välitööd Karulas: Adele Narõškinit küsitlemas. Kirjutab Kärri Toomeos-Orglaan, filmib Astrid Tuisk, helisalvestab Liina Saarlo. Foto: Kadri Tamm. ERA, DF 41926.

Jätkuvalt koguneb ainekogu 2022. aasta märtsis loodud avaliku Facebooki grupi “**Ukraina meemid**” kaudu. Juuliks 2023 on gruppi tehtud kokku üle 12 700 postituse enam kui 17 700 pildiga. Kuigi esialgne eesmärk oli salvestada meemipärimust, on grupist saanud osalt ka Ukraina-teemalise suhtlemise koht, mis võimaldab liikmetel end väljendada ja ängi maandada. Huumor ei tunne riigipiire, Eesti ja Soome järel on grupiliikmete asukohamaana kolmandal kohal Ukraina, mitmed postitused ja kommentaarid on ka ukraina keeles.

Jätkus **arhiiviainese kättesaadavaks tegemine** infosüsteemi Kivike kaudu. Nüüdseks on digitaliseeritud kõik Eesti Rahvaluule Arhiivi vanemad rahvaluulekogud, nende seas Jakob Hurda ja Matthias Johann Eiseni kogud. Kultuuripärandi digiteerimisprojekti teise etapiga lisandusid Samuel Sommeri seto vanavarakogu, Õpetatud Eesti Seltsi rahvaluulekogu, suurem osa ERA teiste rahvaste kollektsioonidest (Ingeri, Leedu, Läti, Poola, Saksa, Soome, Vadja, Valgevene). Massdigitaliseerimisega ei jõua alati sammu pidada andmesisestus, nõnda pole hetkel kogude sisu avavad metaandmed veel nii hõlsalt veebist kättesaadavad kui käsikirjad.

Arhiivimaterjali kommenteeritud avaldamist oleme lisaks Kivikesele jätkanud ka arhiivi **väljaannetes**: septembris 2022 olnud ERA 95. sünnipäeva tähistati kolletamispäeva konverentsiga 14. oktoobril, mille puhul ilmusid järjekordne raamat Mall Hiiemäe populaarsest pärimusraamatute sarjast – “Väike putukaraamat rahvapärимusest” ning Mari-Ann Rømmeli koostatud raamat “Konnad Eesti rahvapärимuses”. Suvel ilmus Ingrid Rütütl sarja “Mis on jäänud jälgedesse” viies raamat “Viljandimaa laule ja lugusid”. Aastakümnete jooksul tehtud välitöödest annab ülevaate Aado Lintropi reisiraamat “Soome-ugri reisirid”, mille mahukas fotoainese autori kogust on arhiivi veel laekumas. ERA eestvõttel ilmus ka Juris Leimanise ilukirjanduslik raamat “Mustlased Läti metsades, taludes ja laataladel” Hannes Korjuse tõlkes ning kirjandusmuuseumi aastaraamatu “Paar sammukest” 27. number, väljaande “Pühad allikad” trükiversioon. Arhiiviainese põhineb ka folkloristika osakonna ettevalmistatud I osa Ello Kirsi kogutud pärimuse monumentaalsest teosest “Maailmade vahel. Ello Kirsi Setomaal kogutud lood aastatest 1938–1940”.

Presidendi rahvaluule kogumispreemiaid anti 2022. aasta kaastööde eest neli. **Pille Kippar** pälvis preemia rahvaluule-ainese kogumise eest kõrgkoolides aastatel 1973–2004 ning koori Lubinokad liikmete suurepärase kaastöö organiseerimise eest 2022. aasta kogumisvõistlusel “Muusika minu elus”. Tallinna Ülikooli emeriitprofessor Pille Kippar alustas rahvaluulekogumist juba TRÜ tudengina aastal 1957 ning on jätkanud kogumistööd läbi aastakümnete nii professionaalse folkloristina Keele ja Kirjanduse Instituudis, õppejõuna ülikoolides kui viimasel paarikümnel aastal missioonitundest. Tallinna Ülikooli ja selle eelkäija Pedagoogilise Instituudi pikaajase õppejõuna pakkus Pille Kippar alates 1973. aastast välja eesti ja vene õpperühmade tudengitele erinevaid rahvaluule-teemasid tänapäeva folkloorist perepärimuseni. Originaalkirjapanekutest ja uurimustest koosneva kollektsiooni andis ta arhiivile üle 2005. aastal (maht 5200

lehekülge). Samuti korraldas ja vahendas ta 1992. aastal koolipärimuse ning aastail 1994–1995 tudengipärimuse kogumisvõistlustele materjalide kogumist (mahuga 2750 lehekülge). Arhiivi on jõudnud ka suur hulk fotosid ning välitöödel tehtud salvestusi. Pille Kippar korraldas ning juhendas Tartu Ülikooli Naiskooi Tallinna vilistlaskooi lauljate ühise võistlustöö valmimist, tulemuseks on mahukas ülevaade kooi tegevusest: lauljate mälestused, vastused laulmise teemalistele küsimustikele ning kooi kroonika: dokumendid, kirjad, reisikirjeldused, fotod, kontserdikavad jm.

Anne Kurepalu sai preemia Lahemaa elu ning pärimuse järjekindla jäädvustamise eest aastail 1972–2022 ning väljapaistvate kaastööde eest aastatel 2013–2022. Anne Kurepalu alustas koostööd Eesti Kirjandusmuuseumiga 2008. aastal, kui tõi Eesti Kultuuriloolisse Arhiivi oma isa Jaan Kurepalu ja Läänemaa Õpetajate Seminariga seotud väärtuslikke materjale käsikirjade, fotode ja helisalvestustena. Eesti Rahvaluule Arhiivi kaastööline sai temast 2013. aastal seoses lastemängude kogumisvõistlusega. Järgmisel aastal pälvis tema töö “Millest tunned oma kodu?” žürii poolt esiletõstmise. 2022. aastal andis Anne Kurepalu muuseumile üle oma Lahemaa rahvuspargi tööaastate (1972–2000) märkmik-kalendrite põhjal kirja pandud mälestused, mis sisaldavad kroonikat, ametipärimust ja pajatusi nõukogudeaegsest asjaajamisest, kohaliku kogukonna eluolu ja etnograafia kirjeldusi, välitöödel intervjueeritute elulooandmeid. Giiditöö rahvuspargis sisaldas nii arhiiviallikate kasutamist kui ka ise kohaliku pärimuse jäädvustamist. Nii kuuluvad üleantud materjalide hulka ka intervjuude originaalsalvestused (18 helikassetti) ning 250 unikaalset fotot elust Lahemaal ning rahvuspargi töödest: kaevu-, paadikuuri-, aia- ja katuseehitus; külapeod ja kokkutulekud jpm. Nende kaudu avaneb Lahemaa rahvuspargi kujundajate vaev ja töö, aga ka tore kogukonnaelu, koosolemine, ühised peod ja talgud.

Foto 2. Vaade Altja neeme Suurkivile ja võrgumajale merelt 1973. a. Arhiivile toonud Anne Kurepalu, fotograaf teadmata. ERA, DF 38838.

10.05.1972. Peaaegu kõik Altja inimesed olid neemes ja aitasid otsida ning meelde tuletada kunagiste võrgukuuride asukohti. Oli hulk arutamist nende asukohtade ja väljanägemise üle. Oli väga kasulik päev. Mulle tundus, et külarahvale oli just võrgukuuride taastamine väga oluline. See oli olnud nende noorepõlve aegadega seotud, siit oli palju mälestusi. Siin “kivistati” (osa ütles “kivestati”) õhtul võrgud, mis merre viidi ja hommikul mindi võrke nõudma.

Kojujäänud pereliikmed tulid “kalavastale” nagu siin öeldi. Neem oli kogu küla tööelu keskpunkt. See võimalus võeti neilt nõukogude võimu tulekuga, kui ametikalurite paadid viidi Vergi saarele sadamasse, kus need olid piirivalvuri valvsa silma all okastraadiga piiratud aias. Ülejäänud paatidele puuriti põhja augud, et neid enam kasutada ei saaks. Räägiti, kuidas vihmaste ilmadega käidi mõisa võrgumajas tantsimas kuna sellel oli ainsana kuuridest laudpõrand. Kuuri nurkadesse oli visatud tantsimise ajaks angervaksa, mis lõhnas hästi. Õnneks oli meie töömehel Karl Väinsalul alles 1927. aastal tehtud foto võrgukuuridest mere poolt. Sellel oli hästi näha mõisa paadikuuri nurgakivi, mis oli veel alles. Sellest kivist hakati meelde tuletama oma perede võrgukuuride asukohti ning suurust. Kunagine vabeaed, kus võrke kuivatati, asus esimese võrgumaja ja Neemela vahel ning oli võsasse kasvanud. Ranna ääres jõe kaldal oli kunagine laevaehitusplats, üks kolmest Altja külas.

Katkend Anne Kurepalu kaastööst “Minu 21 aastat Lahemaa Rahvuspargi teenistuses”. Kirjutatud 1972–2000 oma töömärkmikesse talletatu põhjal aastal 2020–2021. ERA, DK 1023, 9/10.

Henno Sepp sai preemia silmapaistva töö eest kogumisvõistlusel “Muusika minu elus”. Oma mitmekülgse tegevuse kõrval asus Henno Sepp arhiiviga koostööd tegema 2019.–2020. aastal kogumisvõistluste “Esemed meie rännakuil” ning “Vägivald eesti kultuuris” raames. Toona žüriile silma jäänud kirjutaja jõudis oma südameteema kaasahaarava ja põhjaliku käsitluseni kogumisvõistlusel “Muusika minu elus”. Akordioni- ja löötsamängija Henno Sepp kuulub võistlusel arvukalt esindatud harrastusmuusikute hulka, kelle töö näitab muusika tegemist ja kuulamist kui suurt inimlikku vajadust. Henno Sepa lugu on andeka, iseõppinud rahvapillimehe sajandi-pikkune lugu, mis kujutab tõetruult 20. sajandi ühiskonna arengutega kaasas käivat muusikut, tema pillimängu stiili ja repertuaari välja kujunemist vastastikusel suhtel kaaslastega. Samuti näitab ta, kuidas igatsus muusika järele ilmneb sõdade, vangilaagrite ja repressioonide traagikas kui üldine inimlik omadus, mistõttu pillimees saab alati hakkama. Tööd illustreerivad pildid ja kirjeldused eri aegade muusikast, põhjalikumalt on eraldi kirjeldatud Pärnu akordionimuusika festivali ajalugu.

Heinz Valk sai presidendi rahvaluulepreemia kaastööde eest Eesti Rahvaluule Arhiivile aastail 2006–2015 ning särava töö eest 2022. aasta kogumisvõistlusel “Muusika minu elus”. Eesti Rahvaluule Arhiivi kaastööline on Heinz Valk olnud alates aastast

2002, aastal 2003 pälvis ta presidendi rahvaluule kogumispreamia esimest korda – uni-kaalse käsikirjaliste laulu- ja salmialbumite kollektiooni üleandmise eest (Harjumaalt, Läänemaalt ja Hiiumaalt alates 1962. aastast kogutud 61 kladet). Pärast seda on meie kaastööline jätkanud südamelähedastel teemadel kirjutamist tänaseni. Ta on saatnud mälestusi lastemängude, vaimujuttude ja maastike teemadel (135 lk), käsikirjalisi lauliku- ja helikassette. Võistlustöö “Minu maastikud” pälvis žüriilt 2015. aasta eripremia. 2022. aasta kogumisvõistluse “Muusika minu elus” kaastöö moodustavad terviklik jutustus, isiklik algkooliajal kirjutatud laulik ning kaks helikassetti. Tihe kirjutis jäädvustab ühe ajastu – Eesti Vabariigi langemisest kuni taasiseseisvumiseni – muusikakogemusi isikliku vaatenurga kaudu, tutvustades eri keskkondi ja muusikastiile sel kombel, et ühe inimese lugu kõneleb rahva lugu. Heinz Valgu muusikalistes mälestustes on esindatud nii küla kui linn, eri okupatsioonivõimude vaheldumine, vägivaldastu vastupanu, armastus eri muusikastiilide vastu ning nende tutvustamine tabavate kirjelduste ning hästi valitud laulunäidete kaudu. Tema jutustusstiil on haarav, lugejat tabavad nii mõistmine, pisarad kui naer.

Arhiivi 2022. aasta kogumisvõistlusel “Muusika minu elus” kirjutas oma kokkupuutest muusikaga erinevate elualade esindajaid: (muusika)tudengeid, õpilasi, õpetajaid, ajakirjanikke, arste, mehaanikuid, pensionäre ja teisi. Paljusid neist saab pidada harrastusmuusikuteks, sest oli koorilauljaid, pillimängijaid, eri ansambelite liikmeid jt; kuid võistlusel osales ka professionaalseid muusikuid, samuti muusikakuulajaid ja -igatsejaid. Nende sünniaastad ulatuvad 1922. kuni 2010. aastani. Kaastöödeks olid vabas vormis kirjutised või vastused arhiivitöötajate koostatud küsitluskavale, kuid ka mõned helisalvestatud intervjuud. Võistlustööd täiendas üle 500 foto, lisaks veel noote, laulusõnu, lauliku- ja videoid, helisalvestusi ja üks grammofon. Nootide ja salvestuste jms seas oli omatehtud, -trükitud ja -esitatud materjale ning ametlikult välja antud muusikat.

Võistlus andis haruldase sissevaate inimeste suhtesse muusikaga, sest tabavalt kirja pandud kogemused ja mälestused, sealhulgas oma pere vanematelt liikmetelt kuuldu, kajastavad muusikaga seostuvaid seiku ja tundmusi, mis jäävad tavaliselt isiklike mälestuste hulka ega oleks ilma spetsiaalse küsitluseta ilmsiks tulnud. Eesti kultuurivaramusse lisandus mõtteid ja mälestusi sellest, kuidas inimesed kogevad, õpivad, vajavad ja elavad läbi muusikat. Kokkuvõttes tekkis elav ettekujuvus muusika rollist rohkem kui sajandi vältel Eesti igapäevaelus, inimsuhetes ja ka ajaloolistes sündmustes. Võistluse kestel koguti materjali ka muul moel: korraldati tänavaintervjuud “Millal sa viimati laulsid?”; vestlus- ja kirjutamisõhtu “Mis muusikat sina täna kuulad?”; koondati arhiivi varasema Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia esseekonkursi “Mina ja muusika – muusika ja mina” tööd.

Auhinna pälvisid inimesed, kelle põhjalikud, üksikasjalikud tööd kajastasid erinevaid kokkupuuteid muusikaga ja näitasid, kuidas pillimäng, laul ja tants olid tihedalt, mitmel erineval moel läbi põimunud inimeste elu ning ajaloo käiguga.

EFA I 425 t. 2023/38

Muusika mina elus

Muusika oma erilise elamuslikkuse ja tundelisusega on mulle kõikidest kunstidest ülim Neid hetki, kus ma olen osa saanud muusika hingepuutavast mõjust, on elus olnud ilmselt tuhandeid ja mul on tuline kahju, et loodus pole mulle kinkinud võimet olla muusik, mistõttu minu muusikalise eneseväljenduse tipphetkes on vaid olnud koorilaulja üldlaulupool.

Mu ema oli väga musikaalne ja nüüd singulaarne laulusõbraus tänu tema laululõõritustele kas mingit näputööd või muud kodust toimingut tehes. Need olid lihtsad laulukereid tema nooruspäevast: "Vaiene xena kohakene, armas mulle surmanäri", "Kui lapsena lustika luhas, mina mängisin kaskede all" "Kalle nallis isa käsi rahu minu südame" ja muud sellised. Tal oli ilus puhvas sopran ning ta pidas hästi viisi, mistõttu võibolla väärinuks see isegi vastavat koolitust, kuid tsaaritaja kassinate olude tõttu tema hariduse laenu jäänud neli klassi Narva kinnikoolis ei võimaldanud tavalisest kinnijaosusest kõrgemale tõusta.

Minu erimeel mälestuskatked enda laulmisest pärinevad aastast 1942, kui elasime Haljala lähedal Aukülas. Olin siis kuueaastane.

Aukülas oli kombeks kõiksugustel seltskondlikel olengutel ja jootudel nagu sünnipäevad, põlmad, leevipeod, talgud, peied jm. palju laulda. Ilmselt tõstis see taju ja andis koosolemisel vajalikku vunki juurde.

Nagu eestlaste puhul tänagi, oli kannusi olengu käivitumiseks. Asja kannu tapant lahtipäästmiseks oli nn ringilaul. Keegi sõnamatelt pidulintest alustas laulmist:

"üks ringilaul meil käimas on,
käimas on, käimas on,
üks ringilaul meil käimas on,
käimas on."

"Oh armas (nt August) laula sa, laula sa, laula sa.
Oh armas August laula sa, laula sa."

"Su laul on ilus kuulata
kuulata, kuulata,
Su laul on ilus kuulata,
kuulata."

Foto 3. Lehekülj Heinz Valgu käsikirjalise kaastöö algusest. EFA I 425.

Kogumisvõistluse žürii andis välja **kolm peapreemiat**. Igaüks pea-auhinnatöö autorist pööras oma kirjutises rohkem tähelepanu ühele muusika valdkonnale: Heinz Valk laulmisele, Henno Sepp pillimängule ja Valter Parve tantsule. Neist kahe esimese töid tutvustati juba eespool. Valter Parve, Pärnu kolledži õppejõu sisutihe kaastöö elupikkusest suhtest muusikaga on varustatud rikkaliku lisamaterjaliga, mille seas leiduvad ta varasemad muusikateemalised kirjutised, tema koostatud ja kogutud laulikud, plaadid ning grammofon. Mainitud isiklik arhiiv on eeskujulikult korrastatud, andmetega varustatud, ning põhitoosse on pikitud täpsed viited nimetatud lisadele. Kirjutise nüansirikas sisu vahendab tantsuga seotud kordumatuid isiklike elamusi, näidates tantsu kui erilist liiki suhtlemist, milles liituvad muusika, liikumise, kehalise ja vaimse kokkupuute ning ajastuomase ümbruse mõju. Võistlustööle lisatud varasemad kirjutised jäädvustavad faktirohkelt Valter Parve muusikahuvi teisi tahke, eelkõige vinüülplaatide kogumist ja kuulajatele keerutamist.

Lisaks määras žürii üheksa preemiat silmapaistvalt sisukate, isikupäraste ja lisamaterjaliga täiendatud võistlustööde autoritele: Thea Kristal, Maret Lehto, Aino Liivik, Eva Murula, Krista Sildoja, Elle Pintson, Tuuli Reinsoo, Toivo Tootsen ja Sirje Võsa. Samuti jagasid võistluse sponsorid ja žürii välja eripreemiaid töödele, mis küündisid esile mõne teema suurepärase käsitluse või erilise vaatenurga poolest. Teiste seas paistis silma juba ülalmainitud Tartu Ülikooli Akadeemilise Naiskoori vilistlaskoori Lubinokad mahukas kaastöö, teenides žüriilt parima kollektiivi eripreemia. Kogumisvõistluse koostööpartneri, Eesti Pärimusmuusika Keskuse peapreemia pälvis Krista Sildoja ning eripreemiad Aino Liivik ja Tuuli Reinsoo. Klassikaraadio eripreemiad said Heinz Valk ja Aino Liivik, Eesti Folkloorinõukogu eripreemia Maret Lehto, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia eripreemia Heivi ja Merilin Kotta.

Mitmes töös käsitleti muusika osa elukäigus ning põlvkondlikult eri vaatenurkadest ning žürii nimetas ja määras vastavalt mitmed eripreemiad: need pälvisid Maila Jürgenson, Anne Nurgamaa ja Anu Soon (eripreemia nimega Muusikaga läbi elu), Abro Teemusk ja Tiiu Belimova (Muusikakuulaja lugu), Age-Li Liivak (Muusikaigatseja lugu), Arne Kivistik (Muusikakoguja lugu), Anne Rebane (Fänni lugu), Aivi Otsnik (Vaimuliku muusiku lugu), Urve Vares (Õpetaja lugu) ning Ulvi Hallikmäe, Liane Trei, Heivi ja Merilin Kotta (Põlvkondade lugu). Žürii auhindas isikupäraseid ja õnnestunud kogemuste jäädvustamisi järgmiste eripreemiatega: Gerth Jaanimäe (Intervjuu andja), Peeter Alliksoo (Rahvaluulekogu), Iivi Ilja (Perearhivaar), Mare Mätas, Marta Vambola ja Rosaali Karjam (Kohaliku ajaloolise traditsiooni jäädvustamine), ning Rein Vahisalu (Loominguline lähenemine). Folkloorikogujate järelkasvule mõeldes määrati eripreemiad Rápina Ühisgümnaasiumi õpilastele (Noormate osalejate eripreemia), Hugo Treffneri Gümnaasiumi 11. d klassile (Noorte folkloorikogujate eripreemia) ning Tartu Ülikooli tudengile Liisa Nurmele (Parima üliõpilase eripreemia).

Foto 4. ERA kaastöölise päeval 2023 osalejad. Alar Madissoni foto. ERA, DF 44810.

Kogumisvõistluse “Muusika minu elus” parimad kirjutajad said kokku seekordsel muusikarohkel ERA kaastöölise päeval 21. aprillil, kui tehti kokkuvõtteid möödunud aasta kogumistööst ning president Alar Karis andis üle rahvaluule kogumispremiad. Presidendipremiate üleandmine kaastöölise päeval ongi arhiivi ning kogu Eesti Kirjandusmuuseumi üheks olulisemaks päevaks aastas. Kui sel aastal sai Eesti uue riikliku tähtpäeva, eesti kirjanduse päeva jaanuari lõppu Anton Hansen Tammsaare sünnikuupäevale ning juba mitu aastakümnet on meil märtsi keskel emakeelepäev Kristian Jaak Petersoni sünnikuupäeval, ehk võiks nende kõrval Eestis üldisemalt just näiteks jürikuus hakatagi tähistama ka pärimuse päeva. Rahvapärimuse tavade järgi ei peaks see olema tingimata kellegi sünnipäev – aprillikuu rahvakalendrist sobiksid aluspäevadeks hästi näiteks jüripäev, karjalaskepäev või künnipäev. Või siis võiks olla see tore liikuv püha – nagu kaastöölise ja presidendipremiate päev seni ongi olnud.

Arhiivi 2023. aasta kogumisteemasid on kaks: “Kohtumised metsloomadega” ning “Minu saunalugu”. Kogumisvõistluse “Kohtumised metsloomadega” kaastöö võib kirjutada vabas vormis või vastata küsimustele, küsitluskava leiab nii kodulehelt kui keskkonnast <https://kratt.folklore.ee/>. Teine küsitlus “Minu saunalugu” on ajendatud käimasolevast saunaaastast ning toimub mäluasutuste ühises keskkonnas “Rahvalood” <https://rahvalood.ee/>.

Risto Järv, Taive Särg, Kadri Tamm, Astrid Tuisk